

за чудихъ, когато моятъ младъ господаринъ ми разказа, че месѣчината не е нито ржшето, нито теусия, и че нейниятъ поѣсъ е дългагь около 11,000 върста; а ако е това такъ, то са разбира, че тя е и по-малка отъ земята, по-малка е четири пѣти. Земята, ако поглѣдаме на нея отъ месѣчината, ще да ни са покаже четири пѣти по-голѣма, отъ колкото ни са чини голѣма сега месѣчината, т. е. тя ще да ни са покаже като голѣмо ржшето. Ако да би живѣле на месѣчината хора, то и тие, както ми са чини, би помислиле, че нашата земя е не по-голѣма отъ едно ржшето и че тя не е туплеста, а е плоска, като патура. Но най-много ми са показва чудно когато чухъ, че нашата месѣчина, — тая месѣчина, която свѣти ноце нѣдъ назе, — не е свѣтла сама по себѣ си, а е темна, каквато е и земята. „Какъ тя може да бѣде темна, си мислѣхъ азъ, когато ние глѣдаме съ очите си какъ тя свѣти!“ А знаете ли що? Очите ни видатъ много нѣща не така, както би трѣбало да видатъ: очите ни видатъ и крайтъ на земята, и тавантъ на небето, и слънце не по-голѣмо отъ тарулке, и че това слънце ходи, и че брѣговете бѣгатъ, — а сичкото това е кокоша слѣпота. Види са, че заедно съ очите трѣба да глѣда и разумтъ, защото безъ разумните очила очите грѣшатъ твърде чѣсто. И така, изъ сичкото това излази, че ако месѣчината и наистина да е свѣтла, то тя свѣти не съ своя собствена свѣтлина. Тя свѣти, сиромашвинката, така също, както свѣти и стѣната въ стаята, когато е освѣтлена отъ слънечните лучи изъ про-